

Není doma či v emigraci mnoho lidí, kterých bych si vážil jako Jana Šinágl, známého antikomunistického aktivisty, nezávislého publicisty, zakladatele a předsedy občanského sdružení Sodalés Solonis (Solonovo společenství).

Na počátku osmdesátých let odešel do exilu do Švýcarska a po „sametu“ se vrátil domů. Pokřivená situace nového režimu vadila mnoha lidem, ale jen pár z nich do ní začalo tepat svoji tvorbou jako třeba Karel Kryl či Pepa Fousek a další. Jan Šinágl je angažovaný občan, který bojuje za pravdu, svobodu a proti bezpráví v dnešní „demokracii“ i za cenu různých osobních šikan a finančních postihů, kterými jej systém i dnes pronásleduje. Rád bych na něj upozornil, protože to je člověk, který si naši podporu zaslouhuje.

Bohužel, když národ v euforii při zorchestrováném „plyšáku“ cinkal klíči, tak komunisté si převlékali kabáty, aby se dělili o majetek a pozice. Zazněla hesla jako „Nejsme jako oni“, či „Neznám špinavých peněz“, a obohacování se rozjelo jako lavina, kterou je již nemožné zastavit. Nastoupila privatizace, tunelování, korupce. Nejhorší je, že se doma najde opravdu jen pár slušných politiků. Ovšem ani u pravice není vždy známo, kdo je bývalý komunist a kdo má jaký charakter.

Jan Šinágl trvale a nebojácně poukazuje na nešvary ve státě jejich přesným pojmenováním a odkrýváním zdrojů a příčin. Stačí navštívit jeho webové stránky www.sinagl.cz nebo zavítat na jím organizované demonstrace.

Šináglem založené občanské sdružení SODALÉS SOLONIS o. s. (Solonovo společenství o. s.) pracuje pro budoucnost naší staré vlasti, patřím proto k těm, kdož ho podporuji. V Montrealu jsme zahájili soukromou sbírku a rádi již odeslali počáteční obnos.

Kdo je člověk Jan Šinágl, ten věcně nespokojenec? – na otázku odpovídá dodnes aktuální rozhovor Ondřeje Jahelky uveřejněný před třemi lety v nezávislých novinách Echo okresu Beroun, z něhož jsem část vyňal. (Obrátil jsem se na pana Šináglu s prosbou o rozhovor, ale je naprosto zaneprázdněný, takže jsem k jeho představení volil jinou cestu.)

Část veřejnosti i někteří politici vnímají Vaše vystupování jen jako snahu o zviditelnění, honbu za publicitou. Jiní Vás zase vnímají jako člověka, který se jen nebojí říct svůj názor. Jak Vy sám sebe vidíte?

Vykonává-li člověk jakoukoliv všeobecně prospěšnou činnost, není trvale možné zůstat „utajen“. Nezviditelňuji se, jsem „zviditelněn“ v důsledku své činnosti. O podstatné části mé činnosti nemá veřejnost tušení. Představu si můžete učinit nahlédnutím do mého archivu na www.sinagl.cz. Ano, říkám veřejně, co si myslím a snažím se i k řešení problémů přispívat.

Jsem angažovaný občan a ne-

Kdo je i dnes onen nepohodlný JAN ŠINÁGL?

Pro ND Ladislav Křivánek

závislý publicista. Připouštím, že v současné české společnosti může mnohým mé chování připadat jako nemístné a nevhodné – tedy především těm, kteří mne a moji činnost dobře neznají a kteří netuší, co se v naší zemi skutečně děje.

Říká se o Vás, že jste postrach tiskových konferencí a veřejných zasedání. Například na jednání Rady České televize, kde se řešila i milicionářská minulost programového šéfa ČT Františka Lamberta, jste jejimu předs-

dovi Jiřímu Baumrukovi řekl, že je bolševický kádr, a byla na Vás povolána ochranka. Proč volíte tento poněkud ostrý způsob vystupování?

Média mé výroky často překrucují. Veškeré mé vystupování je jen naplňováním článků a ducha Ústavy ČR. Problémy naší země se prohlubují nejen tím, že se neřeší, ale i tím, že se na veřejných místech často ani pravým jménem nepojmenují. Někde se začít musí. Přílišná slušnost v současných poměrech v ČR nic neřeší a je považována za slabost. Je využívána a zneužívána - bohužel.

Snažím se působit osobním příkladem, ne kázáním. Je na ostatních, jak to přijmou. Nikomu nic nevnucuju. Při svých četných diskuzích s mládeží a studenty na školách různých stupňů je to velké většině jasné. Často objevují nový svět. Působím zde jako zástupce generace, která zde chybí - mladí nevědí, neznají, staří už nemají sílu. Střední generaci s dlouhodobými zkušenostmi z vyspělých demokracií hodně postrádáme.

Na začátku osmdesátých let jste emigroval do Švýcarska. Co Vás k tomu tehdy vedlo a jak vzpomínáte na léta strávená v zahraničí?

Po neustálých šikanách a potížích, provázejících naši rodinu už od mého dětství, jsem musel toto deformující a rozvoji svobodné osobnosti bránící prostředí opustit, měl-li jsem si zachovat naději na svobodný život. Svému druhému domovu, Švýcarsku, jsem především vděčen za to, že mně poskytl možnost poznat

skutečnou demokracii, hodnotu občanské společnosti, svobodu jednotlivce - a jeho odpovědnost nejen za sebe samého a svůj život.

Pobytem v zahraničí poznáváte i skutečnou hodnotu domova a rodné řeči. Prostým, denním srovnáváním poznáváte klady a zápory rodné i nové země. Stáváte se tak tolerantnějším a podstatně opatrnějším v hodnocení druhých lidí a země. Získáváte nový pohled na dění ve světě, ke kterému byste nikdy nemohl do-

né, přesvědčující, charismatické, mravně nezpochybnitelné vůdce, odborníky a osobnosti, kteří dokáží motivovat a ukázat občanům směr, cíl a prostředky k jeho realizaci potřebné.

Velmi mi vadí existence komunistické strany ze zákona protiprávní, přítomnost komunistů v PS-PCR, nepotrestání jejich zločinů a těch, kdo za ně nesli přímou odpovědnost. Národ, který se bojí a vyhýbá své vlastní minulosti, nemůže mít budoucnost, resp. jen špatnou, a hrozí, že si chyby ze své minulosti zopakuje.

S tím souvisí i problém restitucí, občanství krajanů, nevymanatelnost práva, podporovaná záporným propojením komunistických zákonů s demokratickými. I dnes jde stále - a nejen u nás - o střet - obrazně vyjádřeno - vyššího s nižším. „Vyšší“ to „nižší“ pochopí - opačně nikoliv, podobně jako je tomu u rodičů a dětí.

Bohužel, dnes má to „nižší“ stále dost prostředků k hájení své moci a instinktivně se brání opustit své „pozice“. Rozhodující bude, jak si s tím to „vyšší“ poradí. Zde je důležité působení občanů a občanské společnosti. Občané musí pochopit, že to za ně nikdo neudělá a že bez vlastní občanské aktivity nebude nikdy to, co si všichni slušní lidé přejí. Nic dobrého se samo neudělá.

„Řešení problémů naší společnosti začíná u vzdělání a výchovy mládeže,“ tvrdí Jan Šinágl, který se přes léto věnoval dětem na kampaech, „nechceme-li jen stále a drazze řešit následky. Sloužím své rodné zemi. Tot' vše.“ - uvádí na jiném místě ten, který je i dnes a v demokratické České republice nanovo nepohodlný. Komu...? ***

Příčinou krize je především morální bída. Přelom hospodářské krize? Nevěřím v žádné přelomy samy od sebe. To, čemu jsme si zvykli říkat hospodářská krize, je jiné jméno pro mravní bídu. Mravní bída je příčina, hospodářský úpadek je následek. V naší zemi je mnoho lidí, kteří se domnívají, že hospodářský úpadek lze sanovat penězi. Hrozím se důsledku tohoto omylu. V postavení, v němž se nacházíme, nepotřebujeme žádných geniálních obrátů a kombinací. Potřebujeme mravní stanoviska k lidem, k práci a veřejnému majetku. Nepodporovat bankrotáře, nedělat dluhy, nevyhazovat hodnoty za nic, nevydírát pracující, dělat to, co nás pozvedlo z poválečné bíd, pracovat a šetřit a učinit práci a šetření výnosnější, záducnější a čestnější než lemožení a mrdání. Máte pravdu, že třeba překonat krizi důvěry, technickými zásahy, finančními a úvěrovými ji však překonat nelze, důvěra je věc osobní a důvěru lze obnovit jen mravním hlediskem a osobním příkladem.

Tomáš Baťa, 1932

Země potřebuje skutečně sil-